

Kære modtagere af vort nyhedsbrev

Folkebevægelsen mod EU's erhvervsudvalg udsender hermed sit nyhedsbrev nr. 5 til erhvervslivets organisationer, diverse medier, politikere og andre, som beskæftiger sig med EU-spørgsmål. Denne gang udsendes nyhedsbrevet som almindeligt brev og ikke som mail. Et stykke papir i hånden er ofte bedre end 10 mails i indbakken.

Dette nyhedsbrev indeholder en artikel om "Fisk uden EU", en kort udtalelse om "Brexit, EU og Danmark" og et principielt indlæg om "EU og nationalstaten". Man kan med rette mene, at især de to sidstnævnte artikler ikke er specifikt fagligt erhvervsrettede; men i den særlige situation vi pt. befinder os i, er det måske på sin plads at anskue tingene fra en lidt anden vinkel.

Alle, som modtager dette nyhedsbrev, er naturligvis velkomne til at kommentere det ved henvendelse til erhvervsudvalget. Desuden må indholdet frit deles, kommenteres, anvendes og citeres, når blot "Erhvervsudvalget under Folkebevægelsen mod EU" anføres som kilde. Det gælder selvsagt også i erhvervsorganisationernes blade og publikationer - vi vil endda opfordre til, at vores indlæg bringes som debatindlæg, når det findes relevant.

Såfremt nogle af nyhedsbrevets modtagere kunne tænke sig at støtte Folkebevægelsen mod EU arbejde, kan bidrag indbetales på Folkebevægelsens konto, reg. nr.: 9860 Konto: 025100. Selv om man måske ikke til fulde deler alle Folkebevægelsens synspunkter, så kan det alligevel være af værdi, at man har en bevægelse, som er med til at sikre, at debatten ikke bliver ensidig. Man kan også mærke et evt. bidrag "erhvervsudvalget" og pengene vil i så fald alene blive benyttet til erhvervsudvalgets udgifter vedr. disse nyhedsbreve.

Evt. bidrag vil blive behandlet iht. reglerne for bidrag til partier mv., dvs. beløb under 20.000 kr. kan skænkes anonymt. Reglerne må ikke omgås ved at sende flere mindre bidrag fra samme de facto giver, der måske har flere konti/firmaer.

Vi forventer at udgive vort næste nyhedsbrev til sommer, når situationen forhåbentlig er lidt mere normal.

Afmelding/Tilmelding

Ønsker I ikke at modtage vort nyhedsbrev, så send blot en mail: thorkil.sohn@mail.dk og vi sletter jer straks, også selv om markedsføringsloven ikke omfatter politiske foreninger, som godt må sende materiale pr. post uden forudgående accept. Udsendelsen af dette nyhedsbrev er således lovlig.

Kender I andre, som måske gerne vil have nyhedsbrevet, så send gerne en mail herom med angivelse af postadresse.

Venlig hilsen på vegne af erhvervsudvalget under Folkebevægelsen mod EU

Thorkil Sohn
Sekretær

Tlf. 97 49 54 07
Mail: thorkil.sohn@mail.dk

Erhvervsudvalget har til formål:

- at bidrage til at placere Folkebevægelsen centralt mediemæssigt i debatten om EUs negative påvirkninger af erhvervslivets forhold, samt aktivt at påvirke offentligheden i og udenfor den gruppe, der normalt defineres som erhvervslivet, i disse spørgsmål.
- at holde sig orienteret om udviklingen i EUs lovgivningsarbejde, og hvordan denne påvirker forskellige erhvervsformer.
- at udbygge netværk af forskellig art, og via disse påvirke og italesætte EUs påvirkning af det danske erhvervsliv.
- at opsøge erhvervslivets organisationer og få igangsat en dialog.
- at bidrage til Folkebevægelsens pressesekretariats, landsledelsens og MEPs arbejde med baggrundsviden og kontakter, fx i form af skriftlig eller personlig briefing, rådgivning, udarbejdelse af artikler (til publicering i eget eller i udvalgets navn) mv.

I hele sit virke ønsker udvalget at pointere, at erhvervslivet og fagbevægelsen bør have en fælles interesse i at bevare den danske arbejdsmarkedsmodel og udvalget vil arbejde for, at EU ikke blander sig i danske løn- og arbejdsvilkår.

Udvalgets medlemmer: Thorkil Sohn (kontaktperson), Erik Høgh-Sørensen, Pia Møller, Lars Rindsig, Åge Staun, Luise Hemmer Pihl, Niels Jørgen Paulsen, Frederik Bertram Lindegaard og Karen Sunds

Mht. persondatapolitik henvises til Folkebevægelsens hjemmeside.

Linket er: <https://www.folkebevaegelsen.dk/fakta-om-os/politik-for-registrering-og-brug-af-persondata-hos-folkebevaegelsen-mod-eu/>

Og på linket <https://www.folkebevaegelsen.dk/materialer/#1554463262780-f8e7bdab-7c62> kan man læse mere om erhvervsudvalgets arbejde.

DANSK FISKERI EFTER BREXIT

Danmark fisker ca. 800.000 tons, heraf ca. halvdelen i britisk farvand.

Nu er der en overgangsordning indtil 31. dec. 2020, som sikrer uændrede forhold. Hvad der sker herefter, afhænger af forhandlingerne mellem EU og UK om en aftale. Vores indflydelse på vores egen skæbne er altså begrænset. Men der lyder alligevel fra mange sider lidt mere positive toner end før Brexit var en realitet. Naturligvis – for alle parter har jo en interesse i at finde en fornuftig løsning. Stædighed fra såvel EU som UK vil vende tilbage som en boomerang. Den største fare består vistnok i, at EU-bureaukraterne (som jo har deres på det tørre) kommer til at forkludre forholdene for dem, der er afhængige af en god aftale.

Vi håber alle på en fornuftig aftale.

Men på den lange bane er der alligevel grund til at overveje Danmarks forhold til EU-unionen – også set med fiskeriets øjne.

I runde tal fisker Norge ca. 3.500.000 tons, Island 1.300.000 tons, UK 800.000 t. tons, Færøerne 500.000 t. tons og Grønland 250.000 t. tons om året. Alle disse fisk befinder sig altså udenfor EU efter Brexit. Det er ikke så ligetil at afgøre, om det vil være bedst at være i EU eller det vil være bedst at være, hvor fiskene er. En dansk udtræden af EU vil naturligvis – som alle forandringer – skabe en vis midlertidig usikkerhed, også på fiskeriområdet. Det gælder jo alle satsninger, såvel på det nationale område som i vores private forhold og i erhvervslivet. Men satsninger – hvis de lykkes – er jo også det, som skaber store resultater.

Når der skal laves en aftale med de nævnte lande i forbindelse med en evt. dansk udtræden af EU, vil vi ikke være uden muskler – vi er jo et rigsfællesskab med i alt ca. 1.500.000 tons fisk. Og de nordatlantiske lande er præget af en samhørighed og en vis fælles ånd, der muligvis kan fremme en aftale, som er til gensidig gavn og styrer fiskeriet på en fornuftig måde – hvilket ikke altid har været tilfældet under EU-unionen.

Hvem ved? Måske blæser der andre vinde, når vi ser, hvad frihed og selvstændighed kommer til at betyde for Storbritannien.

Frihed og selvstændighed for Danmark – det er ikke uafhængighed af verden omkring os, det ved vi godt i Folkebevægelsen mod EU's erhvervsudvalg. Men det er friheden til at vælge afhængighed – en frihed, som i dag i ret høj grad er deponeret hos EU-unionen.

Og fisk er jo ikke det eneste i verden – selv om det er et vigtigt erhverv. Med alle de nævnte lande uden for EU vil der vel være andre ting, som en stor og økonomisk stærk blok af lande kunne tænkes at have interesse i at blive enige om.

Nå – nu tror vi ikke i Erhvervsudvalget, at vil lige kan overtale Danmarks Fiskeriforening og alle de andre, der ikke tror, der findes en fremtid udenfor EU-unionen. Men vi håber da på en reaktion med en refleksion på disse tanker.

Med venlig hilsen
Erhvervsudvalget i Folkebevægelsen mod EU,
Brexit, EU og Danmark.

Uanset hvad man mener om Boris Johnson og hans politik, må alle, der sætter demokratiet højest, tage hatten af for ham. Og for det britiske folk, som ved det seneste parlaments valg har slået fast, at resultatet af folkeafstemningen i 2016 skal gennemføres. Briter, som i generationer har stemt Labour, har ved dette valg sat egne meninger til side i denne højere sags tjeneste. Helt

modsat det tidligere parlaments flertal og sikkert også modsat det meste af EU-systemet i Bruxelles, som ønskede at forpurre Brexit. Måske også med tanke på at hindre, at andre lande fik tilsvarende ideer.

Og mon det ikke viser sig, at de dystre spådomme om de negative følger slet ikke holder stik og at Storbritannien klarer sig fint. Måske viser det sig endda, at de udenfor EU kan indføre langt mere hensigtsmæssige love til gavn for såvel erhvervsliv som folk i almindelighed.

I 1972 var det et hovedargument for at træde ind i EF – som det hed dengang – at Storbritannien meldte sig ind. Måske bliver Brexit en lignende inspiration hos til at overveje, om vi også skal forlade EU-unionen. Det er nemlig ingen naturlov, at lande indenfor EU-unionen er rige og klarer sig godt og lande udenfor er fattige og præget af elendighed.

Det bliver i alle tilfælde spændende at følge udviklingen – herunder også de danske mediers dækning af Brexit, som indtil nu stort set har hvilet trygt på det fundament, at Brexit som udgangspunkt var en uforståelig fejl og nærmest en katastrofe.

Det er derfor bemærkelsesværdigt, at en repræsentativ meningsmåling, lavet af Sentio i perioden 24. januar til 27. januar 2020 for Folkebevægelsen mod EU, viser, at danskerne fortsat er delte i EU-spørgsmålet, hvis der opstilles et nordisk alternativ til EU-medlemskabet. Resultatet er, at 39 % af danskerne ønsker et fortsat EU-medlemskab, mens 39 % af danskerne foretrækker et nordisk forbund. 22 % af danskerne er i tvivl, om de ønsker EU-medlemskab eller et nordisk forbund. Man kan se de mere detaljerede oplysninger på Folkebevægelsen mod EU's hjemmeside.

Med venlig hilsen
Folkebevægelsen mod EU's Erhvervsudvalg.
EU-unionen og nationalstaten – principielle overvejelser.

Det er tankevækkende, at når vi har alvorlige kriser, så vender vi "tilbage" til noget så "gammel-dags" som nationalstaten. Det gjaldt ved flygtningekrisen i 2015 og nu igen ved Corona-krisen. EU svigter og vi er derfor nødt til at svigte EU.

Også erhvervslivet (og lønmodtagerne) kan takke nationalstaten og vore egne fagforbund og arbejdsgiverforeninger for at træde til for at afbøde de økonomiske følger af situationen.

Begivenhederne bør få os til at besinde os på afdøde skibsreder Mærsk McKinney Møllers udtalelse: "Danmark bør træde varsomt og eftertænksomt. Det tilkommer ikke nuets politikere hastigt og flot at afgive af Danmarks århundrede gamle suverænitet." *)

Hvor ofte har vi ikke hørt, at vi vinder suverænitet ved at dele den med EU og "sidde med ved bordet". Nu bliver en påstand jo ikke sand, fordi den gentages. Suverænitet er et folkeretligt begreb, som betyder, at en stat bestemmer over sine egne forhold. Suverænitet kan derfor ikke deles. Når vi afgiver suverænitet til EU-unionen, så er den mistet. Og byttet til den indflydelse på 3-4% (plus/minus vores evne til at argumentere), som vi har i EU. Det er den korrekte måde at beskrive forholdet på.

Dermed være ikke sagt, at det ikke kan være klogt at afgive suverænitet i visse tilfælde – men altid med skibsrederens citat i baghovedet. Og hvis en overnational instans overtager store dele af nationalstatens lovgivende, udøvende og dømmende beføjelser, risikerer vi i farens stund at stå mere eller mindre magtesløse. En god måde at afgive suverænitet på, når det er nødvendigt på grund af grænseoverskridende problemer, er frie, mellemfolkelige aftaler – hvor besværligt det end er. For når de først er underskrevet, ligger de fast. Og de kan siges op.

Mange vil mene, at EU's indre marked og den frie bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og arbejdskraft giver os så store økonomiske fordele, at endog et meget stort tab af suverænitet er det værd. Og ja – vi er et handelsland og har brug for markeder.

Nu kan et indre marked imidlertid skabes på to principielt meget forskellige måder.

I EU-unionen har man valgt at skabe det gennem en meget omfattende regulering og gennem harmonisering af love, regler og standarder. Og ja, det er en måde at gøre det på.

Men ifølge de klassiske økonomiske frihandelsteorier er det slet ikke nødvendigt, at landene er "ens" for at de kan handle med hinanden. Et naturfolk kan sagtens handle frit med et (såkaldt) højtudviklet land, forudsat der ikke er tvang og bedrag med i spillet. Og forudsat at landene ikke forfordeler egne borgere og virksomheder.

Det er mere denne klassiske model, man har anvendt i USA. Her har man også haft et behov for at skabe et indre marked; men enkeltstaterne har på mange områder større frihed (selv om USA vedkender sig at være end forbundsstat) end vi har i EU-unionen (der som regel benægter at være en sammenslutning og hævder at være den direkte modsætning – et samarbejde).

Desuden er det ikke en naturlov, at EU's medlemslande er rige og velfungerende og lande udenfor EU det modsatte. Påstanden modbevises i al fald af de faktiske forhold i f.eks. Sydeuropa sammenlignet med Norge, Schweiz og Island. Og det bliver også spændende at følge Storbritanniens udvikling efter at de har valgt at tage store dele af deres frihed og suverænitet hjem.

Endelig vil vi pege på et andet karakteristikum for nationalstaten, som det i de seneste mange år har været com il fait at kritisere som værende konfliktskabende og nationalistisk, nemlig grænser – i både direkte og overført betydning. Det kan måske tænkes, at visse grænser (igen i både direkte og overført betydning) indenfor hvilke vi lader hinanden i fred, i virkeligheden er fredsskabende? Det gælder i al fald på det personlige og private plan, vel også på virksomhedsplan og sikkert også mellem folk og lande. Desuden muliggør en passende grad af selvstændighed og grænser, at de enkelte lande kan udvikle egne løsninger. Et godt eksempel er vores danske arbejdsmarkedsmodel og den måde, vi har udviklet den socialliberale velfærdsstat på. Denne frihed – som let sættes over styr i en overnational sammenslutning – frembringer løsninger, som også kan inspirere på tværs af de grænser, indenfor hvilke de kan udvikles.

At der med EU har været fred i Europa i mange år er naturligvis glædeligt. Men i hvor høj grad denne fred er skabt af EU kan diskuteres. Historisk set føres krige næsten altid mellem diktaturer indbyrdes eller (i nødstilfælde) mellem diktaturer og demokratier. Men sjældent (aldrig? – eksempel efterlyses) mellem lande med et ægte demokrati. Derfor er krigsfaren mellem f.eks. Storbritannien og Tyskland til at overse, selv om det ene land ikke længere er medlem af EU. Selvfølgelig har EU spillet den positive rolle, at de i nogen grad har medvirket til at stabilisere demokratiet internt i unionen. Men dersom den overnationale magtkoncentration bliver for stor, kan det måske føre til det modsatte: Interne uroligheder.

Vi håber, at dette partsindlæg – som det jo er – kan vække til eftertanke både i erhvervslivet og hos andre, som måtte læse det. En eftertanke om, at balanceforholdet mellem nationalstaten og EU-unionen er vigtigt. Eller – det samme sagt på en anden måde – at et europæisk samarbejde er godt, men at en sammenslutning ikke nødvendigvis er det. Og at – hvis balancen tipper (eller er tippet?) så kan det blive nødvendigt at forlade EU-unionen. Et afgørende brud skaber altid usikkerhed en tid; men det kan – som historien viser os mange eksempler på – også skabe nye og bedre fremtidsmuligheder.

Med venlig hilsen
Folkebevægelsen mod EU's erhvervsudvalg.

*) Oversættelse fra engelsk af Mærsk Mc-Kinney Møller i Mærsk Post Nr. 1, marts 1991